

om disse Ændringsforslag. Han har imidlertid ikke berørt dem, og jeg maa saa gaa ud fra, at han henholder sig til de Udtalelser, der ere fremsatte af den højtærede Minister. De Ændringsforslag, vi have stillet, gaa, som jeg nævnde i Gaar, bl. a. ud paa at ophæve Overlærerinstitutionen. Nu siger den højtærede Minister, at Motiverne til disse Forslag ere af ringe Vægt. Naar den højtærede Minister tillægger disse Motiver ringe Vægt, kommer han egentlig derved til at fælde en Dom over, hvad han selv har oplyst for Udvalget. Der er nemlig fra Udvalget blevet afsendt en Spørgeskrivelse angaaende Overlærerinstitutionen, hvorpaa vi have modtaget Svar den 27. Januar. De Spørgsmaal, der vare rettede til den højtærede Minister, lode saaledes: 1) Hvor mange Overlærere ere ansatte ved de højere Almenskoler? 2) Hvilken Virksomhed have Overlærerne at udføre ud over den Undervisning, der er deres vigtigste Gerning? 3) Kunde Overlærergerningen ikke uden Skade bortfalde? Paa disse 3 Spørgsmaal indløb følgende Svar fra Ministeriet: 1) Der er ansat 46 Overlærere ved Statens højere Almenskoler. Og til de 2 andre Spørgsmaal svares følgende: Der er ikke paalagt Overlærerne nogen særlig Virksomhed ud over Undervisningen, der vilde derfor i og for sig intet være i Vejen for for Fremtiden at lukke for Adgangen til Overlærerklassen, saafremt der til Gengæld gives Adjunkterne Adgang til at rykke væsentlig højere op i Lønning end efter Forslaget.

Den højtærede Minister oplyser os altsaa her om, at Overlærerne intet særligt Arbejde eller Ansvar have ud over det, der paahviler Adjunkter, og den højtærede Minister oplyser endvidere, at der i og for sig ikke var noget i Vejen for, at man fremtidig lukkede for Adgangen til Overlærerembederne, naar vel at mærke Adjunkterne saa fik en tilsvarende højere Løn. Dette sidste, at yde Adjunkterne en højere Løn, er foreslaaet ved et andet Ændringsforslag fra vor Side, der gaar ud paa at føje et Trin til Adjunkternes Lønsskala, saaledes at de i Stedet for at standse ved 4,000 Kr. rykke op til 4,400 Kr. Det er paa disse Motiver, vi have stillet vore Ændringsforslag. Nu sagde den højtærede Minister, at de Motiver have ringe Vægt, og saa er det sine egne Motiver, han her fordømmer og siger om, at de have ingen Betydning. Nej, det er Motiver, som virkelig have stor Vægt.

Der er ingen Mening i at lade en Trediedel af en Etats Medlemmer rykke

op, naar man ikke samtidig paalægger denne Trediedel, der faar Lov at rykke op, et særligt Arbejde eller i hvert Fald et Ansvar, der gaar ud over det almindelige, og dette foregaar heller ikke i nogen som helst anden Etat. Nu nævnde den højtærede Minister ganske vist et Eksempel, der skulde bevise, at noget lignende kendte man andre Steder. Han hentede sit Eksempel fra Officersstanden og sagde: Alle Premierløjtnanter blive ikke Kaptajner, alle Kaptajner blive ikke Oberstløjtnanter. Nej, det er sandt nok, men saa blive de heller ikke staaende som Premierløjtnanter eller Kaptajner, saa blive de ganske simpelt afskedigede. De falde for Aldersgrænsen, fordi man ikke længere har Brug for dem, og saa faa de deres Pension. Men det er her slet ikke Tilfældet. Fordi en Adjunkt ikke rykker op til Overlærer, falder han ikke som en Premierløjtnant eller Kaptajn for Aldersgrænsen, nej, han bliver ved at tjene som Adjunkt, saa længe han kan, og ender saa i Almindelighed med at faa sin Pension. Det er, synes jeg, en meget uheldig Ordning. Og nu kan den ærede Minister, saa stærkt og saa tidt han vil, paastaa, at personlige Hensyn ikke ville gøre sig gældende, Forholdet bliver dog, at man kan bestrebe sig for at være saa upartisk og retfærdig, det være skal, de personlige Forhold ville dog komme til at spille en Rolle, og det kan heller ikke nægtes, at rene Tilfældigheder kunne komme til at spille en afgørende Rolle ved Udnævnelsen fra Adjunkt til Overlærer. Jeg nævnde i Gaar det Eksempel, at naar 6 Adjunkter vare udnævnte samtidig ved et Skoleaars Begyndelse, vilde Følgen blive, at de kunde ikke alle rykke op og blive Overlærere. Det bliver altsaa Trediedelen af dem, der kan vente at rykke op, og det kan være rent tilfældigt, hvilke af dem det bliver, eller ogsaa kunne rent personlige Forhold komme til at spille ind. Det er uheldigt for denne Etat at have saadanne Bestemmelser, og heldigvis kende vi dem ikke noget andet Sted.

Det andet Ændringsforslag vedrører Skolepengene, som betales i Statens Almenskoler. Her er det mærkelige Forhold, at ved den Almenskole, som Staten har liggende i København, skal der betales 24 Kr. mere om Aaret end for en tilsvarende Undervisning i de andre Statsskoler. Jeg synes, det er et ubegribeligt Forhold, at den samme Vare, den samme Undervisning skal være 24 Kr. dyrere i København end f. Eks. i Roskilde. Det er ikke til at fatte, hvorfor det skal være saaledes.